

MIKAEL SÖDERBERG

Verkligheten

Ur *Den främmande staden* (1928)

När han vandrade genom museets salar passerade han århundraden. Från sextonhundratalets mörka rembrandtskuggor, genom sjuttonhundratalets mera lysande färger och adertonhundratalets mixtum compositum, till vårt eget sekels färg- och formex-centriciteter ...

Men han dröjde längst vid en liten, helt vanlig tavla av någon ungefär vem som helst. Den föreställde en klippa och ett hav i gråväder och det var kanske ingenting särskilt med den, men den erinrade honom om något.

Den erinrade honom om den dagen under en resa han nyligen gjort, då han stått inför samma syn i verkligheten, och om den besvikelse han då erfor. Före denna resa hade han gått i månader i vardagslivets grå enahanda och längtat ut, ut till nya trakter, där friskare vindar blåste. Och livets fulhet och eviga tristess hade gjort honom så beklämd, att han till och med fick tårar i ögonen av längtan, när han en gång, för månader sedan, stod framför samma tavla som nu ... Och så kom han ju ut. Och han stod inför havet självt i dess väldiga majestät, men till sin

förfäran märkte han att synen lämnade honom fullständigt oberörd. Och han började undra hur det egentligen såg ut i hans inre ...

Men nu, när han stod inför tavlan igen, kände han sig åter gripen. Han förnam åter denna plågsamma oro, som några linier på en tavla, ett par rader i en bok eller ett brottstycke av en melodi stundom kunna skänka oss. Och han började tro att han hörde till dessa dömda — de där förnimma konsten som en större realitet än det verkliga livet. Och han förfärades åter.

Och han fick blott en enda önskan: ut, ut ur detta fördörelsens hus ... Människorna sågo förundrade på den unge mannen med det bleka ansiktet, som hastade nedför trapporna och kastade upp den tunga porten, som gällde det livet ...

Men när han kom ut stannade han häpen inför den bländande skönhet, som slog honom till mötes. Floden, som var glittrande blå, de vita sjöfåglarna, solen ...

Och han kände sig åter lugn.

